

РЕШЕНИЕ

№ 23549

гр. София, 11.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 11.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4023** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Я. С. (Y. S.), гражданин на Ислямска република П., срещу отказ за издаване на виза по заявление № 26000657 от 26.02.2026 г. на завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в Д., Обединени арабски емирства.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения отказ. Поддържа, че отказът е формален и немотивиран, като в него не са посочени конкретни фактически основания защо представената информация относно целта и условията на планирания престой е приета за ненадеждна и защо са приети за налице основателни съмнения относно намерението му да напусне територията на държавите членки преди изтичане срока на визата. Твърди, че е представил документи относно целта и условията на планираното пътуване до Република България, включително самолетни билети, хотелски резервации, туристическа програма, резервации за организирани туристически турове, медицинска застраховка, банкови извлечения, както и документи относно участието му във фестивала „X. Stara P. Fest B. F. 2026“. Поддържа, че туристическата му програма е била подробно планирана и предварително организирана. Оспорва извода на административния орган за наличие на риск да не напусне територията на държавите членки преди изтичане срока на визата. Навежда оплаквания, че в отказа не са посочени конкретни причини защо представените документи са приети за недостатъчни или ненадеждни. Прави искане отказът да бъде отменен, а преписката върната на административния орган за ново произнасяне при съобразяване на указанията на съда.

Ответникът – завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в

Д., О., не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 26.02.2026 г. Я. С. е подал заявление № 26000657 за издаване на краткосрочна виза в Генералното консулство на Република България в Д., О.. Към заявлението са представени самолетни билети по маршрут Д. – С. – Д. за периода 04.05.2026 г. – 11.05.2026 г., хотелски резервации за престой в С. и В. Т., медицинска застраховка, туристическа програма и резервации за организирани туристически турове, включително „S. Full Day Tour“, „S.: 5-Stop F. & C. Tour“ и „From S.: Rila M. & B. C. Day Tour“. Представени са и документи относно участие във фестивала „X. Stara P. Fest B. F. 2026“, провеждан във В. Т. в периода 09.05.2026 г. – 11.05.2026 г.

По делото са представени банкови извлечения, удостоверяващи наличност на парични средства по банкова сметка на жалбоподателя в Emirates NBD B., както и документи относно пребиваването му в О. арабски емирства. Представени са копия от документи за пребиваване, идентификационни документи и визи относно пребиваването му в О..

На 12.03.2026 г. завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в Д. е издал оспорения отказ за издаване на виза. В стандартния формуляр са отбелязани основанията по т. 10 и т. 13, а именно, че представената информация относно целта и условията на планирания престой не е надеждна и че съществуват основателни съмнения относно намерението на заявителя да напусне територията на държавите членки преди изтичане срока на визата. В допълнителните бележки към отказа е посочено, че след извършена проверка представената резервация не е била потвърдена, поради което заявената цел на пътуването не се счита за доказана, както и че е налице миграционен риск.

По делото е постъпило и писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС).

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт и в предвидения от закона срок.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ във връзка с чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) – завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в Д., О., оправомощен съгласно представената по делото Заповед № АВ-02-2-1/05.01.2026 г. на генералния консул на Генералното консулство на Република България в Д..

Отказът е издаден в писмена форма върху стандартния формуляр по приложение VI към Регламент (ЕО) № 810/2009 и формално отговаря на изискванията за форма на акта.

Независимо от това съдът приема, че отказът е незаконосъобразен поради нарушение на административнопроизводствените правила, непълнота на мотивите и недоказаност на фактическите основания, въз основа на които е издаден.

Като основания за отказ са посочени т. 10 и т. 13 от стандартния формуляр, а именно, че представената информация относно целта и условията на планирания престой не е надеждна и че съществуват основателни съмнения относно намерението на заявителя да напусне територията на държавите членки преди изтичане срока на визата. В допълнителните бележки към отказа е посочено, че след извършена проверка представената резервация не е била потвърдена, поради което заявената цел на пътуването не се счита за доказана, както и че е налице миграционен риск. Съдът приема, че изложените съображения не могат да бъдат квалифицирани като изцяло бланкетни, доколкото съдържат позоваване на конкретно обстоятелство – извършена проверка на

представена резервация. Това обаче не е достатъчно, за да бъде проверена правилността и законосъобразността на направените от административния орган фактически и правни изводи. От съдържанието на отказа не става ясно по какъв начин е извършена посочената проверка, кога е осъществена, от кого е извършена и какъв точно е бил нейният резултат. Не са изложени данни дали проверката е извършена чрез контакт с мястото за настаняване, чрез електронна резервационна система или по друг способ. Не са изложени и фактически констатации, позволяващи да бъде проследен пътът на формиране на волята на административния орган.

Наред с това дори да се приеме, че при извършената проверка е установено непотвърждаване на представена резервация, от отказа не става ясно по какви съображения това обстоятелство е довело до извода, че цялостно заявената цел на пътуването не е доказана. От доказателствата по преписката се установява, че към заявлението са били представени самолетни билети за пътуване по маршрута Д. – С. – Д., хотелски резервации, подробна туристическа програма за периода на престоя, резервации за организирани туристически посещения, документи относно участие във фестивала „X. Stara P. Fest B. F. 2026“, както и медицинска застраховка и банкови документи. В отказа липсва обсъждане на тези доказателства и липсват съображения защо същите не са счетени за достатъчни за удостоверяване на заявената цел и условия на престоя. Административният орган е изградил извода си относно приложението на т. 10 въз основа на едно единствено посочено обстоятелство, без да извърши съвкупна преценка на всички относими доказателства, каквото изискване произтича от чл. 35 и чл. 36 АПК. Следва да се отбележи, че от представеното становище на ДАНС не се установява непотвърдената резервация да е единственото обстоятелство, взето предвид при отрицателното съгласуване. В становището се сочи и извършен анализ на постъпилата информация, направените изявления и намерения на заявителя. Въпреки това липсва конкретизация какви точно данни са били анализирани, кои обстоятелства са породили съмнения относно заявеното пребиваване и по какъв начин тези обстоятелства са довели до извода за миграционен риск. Посочването единствено на общ резултат от извършен анализ не позволява съдът да провери неговата правилност и обоснованост.

Още по-съществен порок се констатира по отношение на основанието по т. 13 от формуляра за отказ. Между констатацията за непотвърдена резервация и извода за наличие на основателни съмнения относно намерението на заявителя да напусне територията на държавите членки преди изтичане срока на визата липсва изложена фактическа и логическа връзка. В акта не са посочени конкретни обстоятелства относно пребиваването на заявителя, представените финансови документи или други индивидуализиращи данни, въз основа на които е формиран изводът за наличие на миграционен риск. Дори да се приеме за установено обстоятелството, посочено от административния орган във връзка с основанието по т. 10, същото само по себе си не води автоматично до наличие на предпоставките по т. 13. Двете основания имат различно съдържание и предполагат установяване на различни фактически обстоятелства. В случая административният орган не е изложил мотиви защо евентуалното съмнение относно един от представените документи води до извод, че съществува риск заявителят да не напусне територията на държавите членки след изтичане срока на визата. Следователно установяването на предпоставките по т. 13 изисква самостоятелни фактически основания, каквито в случая не са изложени.

По делото са представени и доказателства относно пребиваването на жалбоподателя в О. арабски емирства, банкови извлечения и други документи, които са относими към преценката по т. 13. Независимо дали административният орган е считал същите за достатъчни или недостатъчни, той е бил длъжен да ги обсъди и да изложи съображения защо не променят извода му за наличие на миграционен риск. Такива съображения липсват.

По делото е представено писмо на ДАНС от 23.04.2026 г., от което се установява, че в рамките на

проведената съгласувателна процедура по чл. 41д НУРИВОВР е изразено отрицателно становище чрез Националната визова информационна система. В писмото е посочено, че при анализ на постъпилата информация, направените изявления и намерения на заявителя са възникнали съмнения относно спазването на условията на заявеното пребиваване, както и че при извършена проверка резервацията на мястото за настаняване не е била потвърдена, което е било възприето като индикация за висок миграционен риск. Независимо от това нито в отказа, нито в представеното становище са конкретизирани фактическите данни, въз основа на които е формиран този извод, поради което съдът не разполага с възможност да провери относимостта и достатъчността на посочените обстоятелства за обосноваване на основанията по т. 10 и т. 13 от приложение VI към Регламент (ЕО) № 810/2009.

Съдът съобразява практиката на Съда на Европейския съюз по дело С-84/12 К., съгласно която компетентните органи разполагат с оперативна самостоятелност при разглеждането на заявленията за визи. Тази оперативна самостоятелност обаче следва да бъде упражнявана въз основа на конкретни факти, индивидуална оценка на всеки отделен случай и мотиви, позволяващи последващ съдебен контрол. Отказът не може да почива единствено на общи съмнения или на непроверими фактически констатации, без да бъдат изложени достатъчно конкретни и проверими фактически основания за постановяването му. Съдебният контрол обхваща и проверка дали фактическите изводи на органа почиват на достатъчна фактическа основа и дали не са допуснати явни грешки в преценката.

Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК административният орган носи доказателствената тежест да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт. В случая са представени данни за извършена проверка на резервацията и отрицателно становище на ДАНС, но не са представени доказателства и конкретни фактически данни, позволяващи проверка на начина на извършване на проверката, на нейния резултат и на връзката между установените обстоятелства и приложението на основанията по т. 10 и т. 13 от приложение VI към Регламент (ЕО) № 810/2009.

При тези данни съдът приема, че оспореният отказ е постановен при непълнота на мотивите, при неизяснена фактическа обстановка, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и при недоказаност на фактическите основания, послужили за постановяването му, поради което същият следва да бъде отменен.

Наред с изложеното съдът съобразява, че към момента на постановяване на настоящото решение периодът на заявеното пътуване – 04.05.2026 г. – 11.05.2026 г., както и фестивалът „X. Stara P. Fest V. F. 2026“, във връзка с който са представени част от доказателствата относно целта на пътуването, вече са изтекли. Това обстоятелство не обуславя недопустимост на жалбата и не води до отпадане на правния интерес от съдебното оспорване, тъй като предмет на настоящото производство е законосъобразността на постановения отказ към момента на издаването му. Оспореният отказ съдържа констатации относно надеждността на представената информация и съществуването на съмнения относно намерението на заявителя да напусне територията на държавите членки, поради което за жалбоподателя е налице правен интерес да получи съдебна защита срещу тези неблагоприятни констатации и срещу самия отказ като индивидуален административен акт.

Същевременно съдът приема, че с оглед изтичането на конкретния период на планираното пътуване и отпадането на заявената конкретна цел на посещенията – участие във фестивала и реализиране на представената туристическа програма, връщането на преписката на административния орган за ново произнасяне по същото заявление би било лишено от предмет. Поради това, макар отказът да следва да бъде отменен като незаконосъобразен, преписката не

следва да бъде изпращана на административния орган за ново произнасяне.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ за издаване на виза по заявление № 26000657 от 26.02.2026 г., постановен от завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в Д., Обединени арабски емирства, по заявление на Я. С. (Y. S.), гражданин на Ислямска република П..

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: